

Villancicos (2005)

1. Si n'os uviera mirado (If I had not seen you :: Jos en olisi nähnyt sinua)
2. En la fuente del rosel (At the fountain of the roses :: Ruusujen suihkulähteellä)
3. Soledad tengo de tí (I long for you :: Kaipaam sinua)
4. De los alamos vengo, madre (I come from the poplars, mother :: Tulen poppelien luota, äiti)

Ensemble :: Kokoonpano SSATBB
Duration :: Kesto 5 min
Publisher :: Kustantaja Sulasol S1065 www.sulasol.fi
Text :: Teksti Luis Vivero (ES)
Commissioned by :: Tilaaaja Dominante chamber choir (Espoo, Finland)
Premiere :: Kantaesitys Dominante / Seppo Murto
Espoo, Finland x.2005

Spanish madrigals and the Finnish rock band Eppu Normaali are an unlikely combination, but come together they did in my *Villancicos*. The *villancico* was a genre of vocal music current in Spain from the 14th to the 16th centuries, akin to the madrigal. It originally meant a very specific type of poetic form, complete with refrain, but expanded later to encompass a variety forms and topics, eventually extending (as indeed did the madrigal) to sacred texts too. I heard an excellent concert of secular Spanish 16th-century music given by a vocal ensemble named La Colombina at the World Symposium for Choral Music in Rotterdam in summer 1999 and filed away four *villancico* texts for future reference.

DE LOS ALAMOS VENGO, MADRE was the only one of these that I had encountered before. At first glance, it is bit like a love scene in an old film: that which cannot be shown is replaced by images of the wind in the trees, and so on. Oh, sure, I went to see my girl in Sevilla, but then there was just the wind in the trees, he he. But on re-reading the text began to seem increasingly strange. What actually happened in Sevilla? Why does the narrator compulsively repeat the same fragmented sentences? At this point, the story became associated with a song named *Poltan loppuun tupakin* ('I finish my cigarette') by the aforementioned Eppu Normaali, which opens with the words "Last night I murdered my baby" and a bit later goes on "And I walk along the shore, to my mother's home, of course." So is the narrator in *De los alamos* perhaps an unhappy young *hombre* who, having met his girl in the arms of another *hombre*, killed her and then went back home to mother to cry? The ominous mood of the music and the *fado*-like lament of the tenor solo reflect this interpretation.

Espanjalaisia madrigaaleja ja Eppu Normaalia ei aivan heti arvaisi yhdistää toisiinsa, mutta näin vain kävi *Villancicos*-teoksessani. Espanjassa 1300–1600 –luvuilla *villancico* oli madrigaalin kaltainen maallisen vokaalimusiikin laji, joka alunperin tarkoitti tarkoin rajattua runotyyppejä kertosaakeineen mutta laajeni myöhemmin muotojensa ja aihepiiriensä puolesta ulottuen (kuten madrigaalikin) hengellisiin teksteihin. Kuulin espanjalaisen La Colombina –lauluyhtyeen esittävän erinomaisen konsertillisen 1500-luvun espanjalaista maallista musiikkia kuoromusiikin maailmansymposiumissa Rotterdamissa kesällä 1999, ja poimin käsiohjelmasta neljä *villancico*-tekstiä talteen vastaisen varalle.

DE LOS ALAMOS VENGO, MADRE oli ainoa näistä teksteistä, jonka tunsin entuudestaan. Ensi näkemältä se on vähän kuin Suomi-filmin lemmeenkohtaus: puiden huojunnalla korvataan se, mitä ei voida näyttää tai mistä ei voida puhua. Kävinhän minä Sevillassa tyttöäni tapaamassa, mutta tuuli se vain puita heilutti, heh heh. Mutta teksti alkoi tuntua yhä oudommalta, kun luin sitä tämän teoksen suunnitteluvaiheessa. Mitä Sevillassa oikein oli tapahtunut? Miksi kertoja toistaa maanisesti samoja vaillinaisia lauseita? Tässä vaiheessa assosiaatio toi mieleen Eppu Normaalin laulun *Poltan loppuun tupakin*, joka alkaa "Eilen illalla beibini murhasin" ja jatkuu sittemmin "Ja mä kävelen pitkin rantaa äidin luokse tietenkä". Olisiko *De los alamos* –tekstin kertoja sittenkin onneton nuori *hombre*, joka tavattuaan tyttönsä kenties toisen nuoren *hombren* sylistä on tappanut tämän ja palannut sitten äidin luokse itkemään? Musiikin uhkaava perusvire ja tenorisoolon *fado*-mainen valitus heijastavat tätä tulkintaa.

After a setup like this, it would be only too easy to claim that there are hidden depths throughout the **Villancicos** cycle. This, alas, is not the case. The texts do not even have anything to do with each other, although a narrative of sorts can be outlined: boy meets girl (SI N'OS UVIERA MIRADO), they take a bath together (EN LA FUENTE... oh, all right, this allows for all kinds of interpretations, doesn't it?), the girl complains of homesickness and asks to be buried in the mountains (SOLEDAD TENGO DE TÌ), after which the boy promptly grants her wish and goes back home to his mother (DE LOS ALAMOS). Rather a banal story, really. Perhaps it is better to think of the work just as a series of miniatures inspired by Spanish Renaissance poetry. And Eppu Normaali, of course.

Tällaisen pohjustuksen jälkeen voisi kuvitella, että koko **Villancicos**-sarjassa on kätkeytyjä ulottuvuuksia. Näin ei kuitenkaan valitettavasti ole. Tekstit eivät edes liity toisiinsa, vaikka niistä voi toki hahmottaa tarinankin: poika tapaa tytön (SI N'OS UVIERA MIRADO), he käyvät yhdessä pesulla (EN LA FUENTE... no hyvä on, tästähän voi rivien välistä lukea vaikka mitä), tyttö valittaa koti-ikävänsä ja pyytää tulla haudatuksi vuorille (SOLEDAD TENGO DE TÌ), poika tekee työtä käskettyä ja palaa sitten kotiin äidin luo (DE LOS ALAMOS). Aika banaali tarina oikeastaan. Ehkä on parempi ajatella teosta vain sarjana espanjalaisen renessanssirououden inspiroimia miniatyyrejä. Ja Eppu Normaalin.

© 2005 by Jaakko Mäntyjärvi
 This text may be quoted in programme notes or similar contexts provided the source is credited.

© 2005 Jaakko Mäntyjärvi
 Tekstiä saa lainata käsiohjelmaa tai vastaavaa käyttöä varten kunhan lähde mainitaan.

jmweb_v.pdf

26.iv.09
 rev. 27.v.12

Jaakko Mäntyjärvi: Villancicos

1. Si n'os uviera mirado
 © SULASOL,
 Helsinki

Jaakko Mäntyjärvi (2005)

Moderato ♩ = 60

mp
 Si n'os u-vie-ra mi-ra - do,

p
 Mi - ra - do, lal la la la la - mi - -

p
 Mi - ra - do, la la lal la la la - mi - -

mp
 Si n'os u-vie-ra mi-ra - do,

p
 Si n'os u-vie-ra mi-ra - do, Plu-gie-r'a Dios que no's

p
 Si n'os u-vie-ra mi-ra - do, Plu-gie-r'a Dios que no's

Jaakko Mäntyjärvi: Villancicos (cont.)

2. En la fuente
© SULASOL,
Helsinki

Jaakko Mäntyjärvi (2005)

Molto tranquillo $\text{♩} = 36-48$

S1
S2
A
T
B1
B2

El a el-la y - el-la a el, el a el-la y el-la a el,
El a el-la y el-la a el, el a el-la y el-la a el. don(n)
El a el-la y el-la a el, el a el-la y el-la a el.
don(n) - - don(n) - - don(n)

pp
pp
pp
come campana p
sempre simile
come B2

3. Soledad tengo de tí
© SULASOL,
Helsinki

Jaakko Mäntyjärvi (2005)

Largo $\text{♩} = 36$

S1
S2
A
T
B1
B2

So-le-dad ten-go de tí, Tier-ra mi-a do na - ci. a- - So-le-
So-le-dad ten-go de tí, Tier-ra mi-a do na - ci. a- - So-le-
a- - a- - a- -

p
mp
mp
p
p
p

4. De los alamos vengo, madre
© SULASOL,
Helsinki

Jaakko Mäntyjärvi (2005)

Agitato $\text{♩} = 72$ ($\text{♩} = 108$)

S1
S2
A
T
B1
B2

De los á - la-mos ven-go,
De los á - la-mos ven-go,
¡Ma - dre! De los á-la-mos ven-go,
De los á - la-mos ven-go, ma-dre,
De los á - la-mos ven-go, ma - dre, de los

mp
mp
mf lamentando
mf
mp
mp